

Spørgsmaal efter Lovforslaget lades aabent. Det er paa ingen Maade sagt i Lovforslaget, at en saaledes stillet Sikkerhed ikke kan afkræftes, og det antager jeg heller ikke, at man kunde antage; men her er der derimod foreslaaet en udtrykkelig Udtalelse om, at i Henseende til Spørgsmaalet om Afkræftelse skal Sikkerheden være stillet lig med frivillig stillet, haandsaaet Pant. Jeg har ikke Noget imod denne Regel i og for sig; jeg antager, at det maa blive omtrent det samme Resultat, om den stilles op, eller om man vil behandle Tilfældet efter Konkurslovens § 23 efter Analogi med, hvad der siges om Udlæg og navnlig om Afsetning, Jeg tror, at det vil i de fleste Tilfælde føre til samme Resultat, og jeg kan derfor heller ikke have Noget at erindre imod, at det gives den Formulering, som er foreslaaet i Ændringsforslaget. De Omflytninger, der foreslaas i Sætningsforbindelsen i Paragrafen, kan jeg ikke have Noget at erindre imod. Jeg tror, at, naar man vil lade Ordet: „umiddelbart“ udgaa, vil det befordre Lydelighed, at sidste Sætning flyttes op efter første Sætning, og naar denne Forandring foregaar, saa den øvrige redaktionelle Forandring af Resten derved være given som en Selvfølge.

— Om Ændringsforslaget Nr. 8 til § 10 gjælder ligeledes, at det jo henhører til dem, der sikkert kun have meget ringe praktisk Betydning. Det vil vel overhovedet ligesom hidtil være meget sjældent, at man benytter denne Protestoptagelse ved Mænd; det, antager jeg, vil være meget sjældent, medens jeg rigtignok paa den anden Side er betænkelig ved ganske at ophæve Afdelingen dertil. Om man altsaa for disse sjældne Tilfælde Skulde foreskrive den yderligere Form's Sagtagelse, tror jeg i praktisk Henseende ikke kan have nogen stor Interesse eller nogen stor Betænkelighed. Dele denne Protestoptagelse ved to Mænd og derfor ogsaa den i Ændringsforslaget under Nr. 8 foreslaaede Fremgangsmaade vil formentlig kun finde Sted yderst sjældent. Den Betænkelighed, man nærmest kunde have derved fra et praktisk Synspunkt, er jo den, at den inden 2 Søgnedage skal forelægges for den vedkommende Embedsmand, og det kan jo tænkes, at de samme Forhindringer, som bevirke, at man ikke kan faae Notarius tilstede til Protestens Optagelse, ogsaa kunne findes for, at man inden 2 Søgnedage kan henvende sig til ham og faae den indført i Protokollet; men Sandsynligheden derfor er rigtignok overordentlig fjern. Det er jo overhovedet paa dette som paa andre Gebeiter ikke muligt at indrette sig saaledes, at jo ikke et eller andet tilfældigt Uheld kan medføre Retshjælpelse for Parterne, og jeg skal derfor altsaa udtale, at jeg ikke skjønner, at der kan være nogen Betænkelighed ved at gaa ind paa Ændringsforslaget under Nr. 8. — Hvad angaar det ene af de Punkter, som bleve berørte af den ærede Ordfører, (og som ikke have fundet noget Udtryk i

Ændringsforslag, nemlig Spørgsmaalet om, hvorledes man til 3die Behandling vil stille sig til Bestemmelsen i Slutningen af § 10 om, at der af Protestforretningen ikke maa meddeles Andre end Protestretirenten Udskrift, skal jeg betænfte, hvad den ærede Ordfører udtalte, at jeg haaber inden 3die Behandling at kunne tilveiebringe Oplysninger om, hvorledes man har i sinde at stille sig med Hensyn til dette Spørgsmaal i Norge. Mulig er allerede Lovforslaget der færdigt, men jeg har endnu ikke set det. Jeg har imidlertid gjort Skridt til at erhverve Oplysninger derom ad anden Veie.

Ordføreren (Mazén): Med Hensyn til det, som den høitærede Justitsminister udtalte, skal jeg blot tillade mig en Bemærkning angaaende Ændringsforslaget til § 4. De øvrige Ændringsforslag, som den ærede Justitsminister erklærede ikke at have nogen Indvending imod, forekommer det mig ikke nødvendigt at gaa nærmere ind paa, men hvad angaar Bestemmelsen i § 4 vil jeg dog blot tillade mig paa Udvalgets Vegne at fremhæve, at det jo er Hensynet til Lighed, som har fremkaldt det. Ganske vist kunne vi ikke derved gjøre Proceduren for begge Retter fuldstændig lige, men denne Regel er jo en, der staar i nødvendig Sammenhæng med Proceduren. Den kan lige saavel anvendes ved Gjøsteretten som ved Sog- og Handelsretten, hvorfor skal saae Regelstyldneren være stillet forskjellig, eftersom han forfølges for den ene eller den anden Ret? Det forekommer mig heller ikke, at det er en Komplikation af den gjældende Ret, det er meget mere en Simplifikation. Han fritages for en Uleilighed, som han ellers maatte have med Hensyn til at udtage Kontrakt og Kontrastævning. Ganske vist vil der saae være de Tilfælde, hvor han ikke har Interesse af, at denne Ret er given ham, men der kan ogsaa paa den anden Side være de Tilfælde, hvor en saadan Interesse foreligger. Sæt f. Ex., at han har en Modfordring til Regelgjældens Beløb, saa kan han dog ved Hjælp af denne Ændring i § 4 naae til en Afgjørelse uden den Uleilighed, som han ellers maatte have med Hensyn til at iværksætte Kontrastspørgsmaal. Derfor har Udvalget ment, at det samme Princip, som iøvrigt har været levende for det, ogsaa maatte føre til at medtage denne Lighed paa dette Punkt, der er et saadant, der ikke staar i en nødvendig Forbindelse med de forskjellige Procedurer. Iøvrigt skal jeg tillade mig, med Hensyn til hvad den ærede Minister bemærkede om, at det var tvivlsomt, om det var ønskeligt at give Regel-sager hurtig Afgang til Fyldestgjørelse, fremhæve, at det dog vel ikke vil være uden Betydning for Regel-frediten, om man kan faae hurtigere eller langsommere Fyldestgjørelse. Naar man ser Forslaget til Forordningen om Regel-lovens Indførelse i Sværrig, staar der, hvis